

5. neděle postní - Cyklus A

Liturgie se blíží Velikonocům, a tak i obnova naší víry pokračuje směrem k nejzávažnějším tématům. Nakolik skutečně věříme ve vzkříšení? Tedy v Boží moc zlomit pouta smrti a zla, věčné prokletí, do kterého upadl člověk důsledkem prvotního hříchu?

VSTUPNÍ ANTIFONA

Bože, zjednej mi právo a ujmi se mé pře proti bezbožnému lidu, zbav mě člověka lstivého a zločinného! Vždyť ty jsi, Bože, má síla.

VSTUPNÍ MODLITBA

Bože, tvůj Syn nás tak miloval, že se z lásky vydal na smrt za spásu světa; dej nám svou milost, abychom i my milovali své bratry a zůstávali v tvé lásce. Skrze tvého Syna...

1. ČTENÍ

Prorok Ezechiel vystupuje v babylonském zajetí (6. stol. př. Kr.). Jeho lid propadá zoufalství nad ztrátou vlastní země i víry. Ale prorok vidí situaci jinak. Ve vidění zahlédne údolí plné suchých kostí, které však dostanou znovu podobu lidí a ožijí Božím duchem (Ez 37,5-10). Stane se z nich mohutné vojsko. Ve verši 11 říká Izrael: „...zanikla naše naděje, jsme ztraceni...“ To Bůh odmítá, jak čteme v naší perikopě.

Ez 37,12-14

Toto praví Hospodin Bůh: „Hle, já otevřu vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete, usídlím vás ve vaší zemi, a tak poznáte, že já, Hospodin, jsem to řekl a vykonal“ – praví Hospodin.

ŽALM 130

Žalm koresponduje jak s prvním čtením, tak i s vyprávěním o vzkříšení Lazara, které zazní v evangeliu. Ale především je modlitbou plnou naděje.

Odpověď: U Hospodina je slitování, hojné je u něho vykoupení.

Z hlubin volám k tobě, Hospodine, – Pane, vyslyš můj hlas! – Tvůj sluch ať je nakloněn – k mé snažné prosbě!

Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, – Pane, kdo obstojí? – Ale u tebe je odpuštění, – abychom ti mohli v úctě sloužit.

Doufám v Hospodina, – duše má doufá v jeho slovo, – má duše čeká na Pána – více než strážce na svítání.

Více než strážce na svítání – ať čeká Izrael na Hospodina, – neboť u Hospodina je slitování, – hojné je u něho vykoupení. – On vykoupí Izraele – ze všech jeho provinění.

2. ČTENÍ

List Římanům předkládá propracovanou teologickou obhajobu ospravedlnění z víry. Vrcholem této argumentace je osmá kapitola. Je vystavěna na protikladu „těla“ a „ducha“, kde tělem je míněno hříchem zasažené lidství podléhající znovu a znovu pádu, kdežto duchem je míněn Boží duch.

Řím 8,8-11

Bratři! Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží.

Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobena smrti kvůli hříchu, ale duch je plný života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM

Já jsem vzkříšení a život, praví Pán; kdo věří ve mne, neumře navěky.

EVANGELIUM

Velké vyprávění o vzkříšení Lazara předznamenává Ježíšovo vzkříšení. Je orámováno Ježíšovým úvodem (Lazarova nemoc je ke slávě Boží) a na konci vyjádřením Kaifáše („...lépe, když jeden člověk zemře za lid“). Přelomem je dialog s Martou, která vyznává vzkříšení, ale jako cosi dalekého. Ježíš její teoretickou víru radikálně proměňuje přímo před jejíma očima.

Jan 11,1-45

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn.“

Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocen, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska!“

Učedníci mu odpověděli: „Mistře, nedávno tě chtěli židé ukamenovat – a zas tam jdeš?“

Ježíš na to řekl: „Nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, protože vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtne, protože v něm není světlo.“

Po těch slovech ještě dodal: „Náš přítel Lazar spí, ale jdu tam, abych ho probudil.“

Učedníci mu řekli: „Pane, jestliže spí, uzdraví se.“ Ježíš však mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o skutečném usnutí.

Ježíš jim tedy řekl otevřeně: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Ale pojďme k němu!“

Tomáš – řečený Blíženeček – vyzval ostatní učedníky: „Pojďme i my, ať zemřeme s ním!“

Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Betánie byla blízko Jeruzaléma, jen asi patnáct honů od něho. K Martě a Marii přišlo mnoho židů, aby je potěšili v žalu nad bratrem.

Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátila mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel. Ale vím i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá.“

Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“

Marta mu odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“

Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“

Odpověděla mu: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“

Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Mistr je tu a volá tě.“ Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kam mu Marta přišla naproti. Když uviděli židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala.

Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel.“

Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: „Kam jste ho položili?“

Odpověděli mu: „Pane, pojď se podívat!“ Ježíš zaplakal. Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!“ Ale někteří z nich řekli: „Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?“

Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen.

Ježíš řekl: „Odstraňte ten kámen!“

Sestra zemřelého Marta mu namítla: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den.“

Ježíš jí odpověděl: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Po těch slovech zavolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ Mrtvý vyšel, ovázan na nohou i na rukou pruhy plátna a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: „Rozvažte ho a nechte odejít!“

Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co Ježíš vykonal, v něj uvěřilo.

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ

Žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky, praví Pán.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Všemohoucí Bože, přijali jsme tělo a krev tvého Syna Ježíše Krista a prosíme tě, ať stále zůstáváme v živém spojení s ním. Neboť on s tebou žije a kraluje na věky věků.

K ZAMYŠLENÍ

Pán přichází podivně pozdě. Proč musel Lazar zemřít? To nemohl Ježíš pro něj udělat více? Ale Ježíš s ním počítá, Lazar je stále součástí plánu spásy. Kristus nezapomněl. Jde tu však o něco víc. Právě na příběhu Marty a Marie apoštolové mohou pochopit, co znamená vzkříšení. Skrze něj mnozí uvěřili. A o to jde – uvěřit v Krista.

TEXTY K ROZJÍMÁNÍ NA TENTO TÝDEN

PONDĚLÍ

Dan 13,1-9.15-17.19-30.33-62

V Babylóně bydlel muž jménem Joakim. Vzal si ženu jménem Zuzanu, dceru Helkiášovu, velmi krásnou a bohabojnou. Její rodiče byli spravedliví a svoji dceru vychovali podle Mojžíšova zákona. Joakim byl velmi bohatý a měl zahradu, která sousedila s jeho domem. U něho se scházivali Judovci, neboť byl ze všech nejmávanější. Toho roku byli ustanoveni dva starší z lidu jako soudci a o nich řekl Pán, že z Babylónu povstala nepravost od starších soudců, kteří spravovali lid podle zdání. Oni často prodlévali v Joakimově domě a přicházeli k nim všichni, kteří si žádali soudní jednání. Když pak o polednách lid odcházel, Zuzana vcházela do zahrady svého muže a procházela se. Ti dva starší ji každodenně pozorovali, jak přichází na procházku, a vzpláli k ní vášní; živili své zvrácené úmysly a odvrátili své oči, aby neviděli nebe a nebyli pamětlivi spravedlivých soudů. Jednou, když číhali na vhodný den, vešla jako obvykle jen se dvěma služebnicemi a chtěla se v zahradě vykoupat, neboť bylo horko. Nikdo tam nebyl kromě těch dvou skrytých starších, kteří ji pozorovali. Řekla služebnicím: „Přineste mi olej a mast a zavřete dveře zahrady, abych se mohla vykoupat.“ Když služebnice odešly, objevili se oba starší, přiběhli k ní a řekli: „Hle, dveře zahrady jsou zavřeny, nikdo nás nevidí a my po tobě toužíme, proto nám přivol a splň naši touhu. Jinak tě udáme, že byl s tebou mladý muž, a proto jsi poslala své služebnice pryč.“ Zuzana vzdechla a řekla: „Úzkost mě svírá ze všech stran: neboť jestliže to učiním, čeká mě smrt, jestliže to neučiním, neuniknu vašim rukám. Lépe je mi beze skutku upadnout do vašich rukou než hřešit před Pánem.“ Zuzana vzkřikla velikým hlasem, vzkřikli i oba starší proti ní a jeden běžel a otevřel dveře zahrady. Když služebníci slyšeli křik v zahradě, vrazili tam postranními vratky, aby viděli, co se přihodilo. Jak se starší dali do své žaloby, služebníci se velmi zastyděli, neboť o Zuzaně se nikdy nic takového nemluvilo. Nazítrí, když se sešel lid k jejímu muži Joakimu, přišli i ti dva starší, plni zločinných úmyslů, aby ji přivedli na smrt, a řekli před lidem: „Pošlete pro Zuzanu, Helkiášovu dceru, která je Joakimovou ženou.“ Poslali tedy pro ni a přišla ona i její rodiče, děti a všichni její příbuzní. Její příbuzní a všichni, kdo ji viděli, plakali. Oba starší pak povstali uprostřed lidu a vložili ruce na její hlavu. Ona s pláčem vzhlédla k nebi, neboť její srdce doufalo v Pána. Starší řekli: „Když jsme se sami procházeli v zahradě, ona vešla se dvěma služebnicemi, zavřela dveře zahrady a odeslala dívky pryč. Tu k ní přišel mladý muž, který tam byl schován, a obcoval s ní. My jsme byli v rohu zahrady, a když jsme viděli tu nepravost, běželi jsme k nim. Viděli jsme, jak spolu obcují, jeho jsme však nemohli zadržet, neboť byl silnější než my, otevřel dveře a vyrazil ven, ji však jsme chytili a tázali se, kdo byl ten mladý muž, ale nechtěla nám ho jmenovat. O tom svědčíme.“ I uvěřilo jim

shromáždění jako starším lidu a soudcům a odsoudili ji na smrt. Zuzana však zvolala velikým hlasem: „Věčný Bože, který znáš skryté věci, který víš vše, dříve než se stane, ty víš, že proti mně svědčili křivě. Hle, umírám, třebaže jsem neučinila nic z toho, co ti zde zločinně vymysleli proti mně.“ Pán její hlas vyslyšel. Když byla vedena na smrt, Pán vzbudil svatého ducha mladičkého jinocha, který se jmenoval Daniel. (Ten) zvolal velikým hlasem: „Nevinný jsem já krví této ženy!“ Všechn lid se k němu obrátil a řekli: „Co to mluvíš?“ On pak stál uprostřed nich a pravil: „Tak jste pošetili, izraelští synové? Bez vyšetření a bez jistého poznání odsuzujete izraelskou dceru? Vraťte se k soudu, neboť ti zde svědčili proti ní křivě.“ Všechn lid se tedy rychle vrátil a starší mu řekli: „Nuže, sedni si mezi nás a mluv k nám, neboť Bůh ti dal přednost stáří.“ Daniel jim řekl: „Oddělte je daleko od sebe a já je vyslechnu.“ Když pak byli od sebe odděleni, zavolal si jednoho z nich a řekl mu: „Ty zestárlý ve zlu, nyní jsou zde tvé hříchy, které jsi páchal dříve, když jsi nespravedlivě soudil: nevinné jsi odsuzoval, viníky propouštěl, ačkoli Bůh praví: Nezabiješ nevinného a spravedlivého! Nyní tedy, jestliže jsi ji viděl, řekni, pod kterým stromem jsi je viděl obcovat?“ On odpověděl: „Pod lentiškem.“ Daniel pravil: „Vpravdě jsi zalhal sám proti sobě; neboť hle, Boží anděl dostal od Boha rozkaz a rozpůlil tě.“ Dal jej odvést a poručil přivést druhého a řekl mu: „Sémě kananejské, nikoli judské, krása tě svedla a vašeň převrátila tvé srdce. Tak jste mohli jednat s izraelskými dcerami a ony ze strachu se vám oddávaly, ale dcera judská nestrpěla vaši nepravost. Nyní mi tedy řekni: Pod kterým stromem jsi je zastihl v obcování?“ On odpověděl: „Pod dubem.“ Pravil mu Daniel: „Vpravdě jsi selhal i ty sám proti sobě, neboť Boží anděl čeká a má meč, aby tě rozsekl, aby vás zahubil.“ Všechno shromáždění vzkřiklo velikým hlasem a velebili Boha, který vysvobozuje ty, kdo v něho doufají. Povstali proti oběma starším, které Daniel z vlastních úst usvědčil jako křivé svědky, a učinili jim to zlé, které oni chtěli způsobit svému bližnímu. Jednali podle Mojžíšova zákona a zabili je; toho dne byla ušetřena nevinná krev.

Jan 8,1-11

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechny lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když na něj nepřestávali dotírat otázkami, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí kamenem první.“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřímil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“

Komentář: Dan 13,1-9.15-17.19-30.33-62

Moudrost Danielova (jeho jméno znamená: Bůh zjedná právo) zachránila nevinnou dívku. Kéž Pán zjedná právo i dnes – s naší pomocí!

ÚTERÝ

Nm 21,4-9

Hebreové táhli od hory Hor cestou směrem k Rákosovému moři, aby obešli zemi Edomitů, a lid už omrzelo být stále na cestě. Lidé mluvili proti Bohu i Mojžíšovi: „Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abychom umřeli tady na poušti. Není chléb ani voda. Už máme dost té hladové stravy.“ Hospodin poslal proto na lid jedovaté hady, jejichž uštknutí způsobilo smrt mnoha lidí z Izraele. Lidé přišli k Mojžíšovi a řekli: „Hřešili jsme, když jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě; modli se k Hospodinu, aby od nás odstranil hady.“ A Mojžíš se modlil za lid. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Udělej si hada a vztyč ho na kůl; každý uštknutý, když se na něj podívá, zůstane na živu.“ Mojžíš zhotovil měděného hada, vztyčil ho na kůl, a když had někoho uštkl a ten pohlédl na měděného hada, zůstal na živu.

Jan 8,21-30

Ježíš řekl farizeům: „Já odcházím. Budete mě hledat, ale zemřete ve svém hříchu. Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete.“ Židé říkali: „Chce si snad vzít život, že prohlašuje: `Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete'?“ A on jim řekl: „Vy jste zdola, já jsem shora. Vy jste z tohoto světa, já z tohoto světa nejsem. Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších. Ano, jestliže neuvěříte, že jsem to já, zemřete ve svých hříších.“ Zeptali se ho: „Kdo (tedy) jsi?“ Ježíš jim odpověděl: „Stále vám to říkám. Měl bych o vás hodně co mluvit a co soudit; ale ten, který mě poslal, je pravdivý, a já mluvím k světu to, co jsem slyšel od něho.“ Nepochopili, že k nim mluvil o Otci. Ježíš jim řekl: „Až povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že jsem to já a že sám ze sebe nic nekonám, ale tak mluvím, jak mě naučil Otec. A ten, který mě poslal, je se mnou. Nenechal mě samotného, protože já stále konám to, co se mu líbí.“ Když tak mluvil, mnozí v něho uvěřili.

Komentář: Nm 21,4-9

Reptání na cestě ke svobodě jsme sami zažili. My však již můžeme reptajícím ukázat přímo na Kristův kříž!

STŘEDA

Dan 3,14-20.91-92.95

Král Nabuchodonosor řekl: „Je to pravda, Šadrachu, Mešachu a Abednego, že nectíte mé bohy a neklaníte se zlaté soše, kterou jsem dal postavit? Nuže, jste připraveni hned, jak uslyšíte zvuk rohu, flétny, citery, harfy, psalteria, dud a hudebníky všeho druhu, padnout a klanět se soše, kterou jsem dal postavit? Jestliže se však klanět nebudete, hned budete vhozeni do rozpálené ohnivé pece – a který bůh vás bude moci vysvobodit z mých rukou?“ Šadrach, Mešach a Abednego odpověděli králi Nabuchodonosorovi: „Není třeba, abychom kvůli tomu tobě odpovídali. Jestliže se to stane, náš Bůh, jehož ctíme, může nás vysvobodit; z rozpálené ohnivé pece i z tvé ruky, králi, nás vysvobodí; i kdyby ne, nechť je ti známo, králi, že (ani pak) tvé bohy nectíme a zlaté soše, kterou jsi dal postavit, se neklaníme!“ Tu se Nabuchodonosor vůči

Šadrachovi, Mešachovi a Abednegovi naplnil hněvem, který změnil jeho tvář. Poručil rozpálit pec sedmkrát víc, než obvykle se rozpalovala. Několika nejsilnějším mužům svého vojska rozkázal svázat Šadracha, Mešacha a Abednega, aby je vhodili do rozpálené ohnivé pece. (Najednou) král Nabuchodonosor užasl, rychle vstal a řekl svým dvořanům: „Copak jste nevhodili tři svázané muže doprostřed ohně?“ Odpověděli a řekli králi: „Ano, králi!“ (Král) pravil: „Hle, já vidím čtyři muže rozvázané, jak se procházejí uprostřed ohně, není na nich úhony a vzhled čtvrtého je podobný Božímu synu.“ Tu zvolal Nabuchodonosor: „Požehnaný Bůh Šadrachův, Mešachův a Abednegův, jenž poslal svého anděla a vysvobodil své služebníky, kteří v něj důvěřovali! Přestoupili královský rozkaz a vydali svá těla, aby nemuseli uctívat žádného boha, jedině Boha svého, a klanět se mu.“

Jan 8,31-42

Ježíš řekl židům, kteří v něho uvěřili: „Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí.“ Namítli mu: „Jsme potomci Abrahámovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak ty můžeš říci: `Stanete se svobodnými'?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Každý, kdo páchá hřích, je otrokem hříchu. Otrok nezůstává v domě navždy, syn zůstává navždy. Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní. Vím, že jste potomci Abrahámovi, ale ukládáte mi o život, protože mé slovo se u vás neuchytí. Já mluvím, co jsem viděl u svého Otce, a vy děláte, co jste slyšeli od vašeho otce.“ Řekli mu na to: „Náš otec je Abrahám.“ Ježíš jim řekl: „Kdybyste byli děti Abrahámovy, konali byste skutky jako Abrahám. Nyní však mě chcete zabít – toho, kdo vám mluvil pravdu, kterou slyšel od Boha. Tak Abrahám nejednal. Vy konáte skutky vašeho otce.“ Odpověděli mu: „My jsme se nenarodili ze smilstva, máme jednoho Otce, Boha.“ Ježíš jim řekl: „Kdyby byl vaším otcem Bůh, milovali byste mě, vždyť já jsem vyšel od Boha a od něho přicházím. Nepřišel jsem totiž sám od sebe, ale on mě poslal.“

Komentář: Dan 3,14-20.91-92.95

Čtvrtý muž v peci, podobný Božímu synu, trpí se třemi mladíky. Kéž náš Pán provází ty, kteří jsou i dnes vrháni do plamenů pro svou víru!

ČTVRTEK

Gn 17,3-9

Abrám padl na svou tvář a Bůh s ním takto mluvil: „Hle, já jsem to – (to je) má smlouva s tebou: Staneš se otcem mnohých národů. Nebudeš se už jmenovat Abrám, ale tvé jméno bude Abrahám, neboť tě činím otcem mnohých národů. Učiním tě nadmíru plodným, rozmnožím tě v národy a králové z tebe vzejdou. Uzavřu svou smlouvu s tebou a s tvým potomstvem po tobě v jejich pokoleních jako smlouvu věčnou. Budu Bohem tobě i tvému potomstvu po tobě. Dám tobě i tvému potomstvu po tobě zemi, v níž přebýváš jako host, celou zemi kananejskou, ve věčné vlastnictví a budu jim Bohem.“ Bůh ještě řekl Abrahámovi: „Ty pak zachovávej mou smlouvu, ty i tvé potomstvo po tobě od pokolení do pokolení.“

Jan 8,51-59

Ježíš řekl židům: „Amen, amen, pravím vám: Kdo zachovává mé slovo, neuvidí smrt navěky!“ Židé mu řekli: „Teď už jsme si jisti, že jsi posedlý zlým duchem. Umřel Abrahám, stejně i proroci

a ty tvrdíš: `Kdo zachovává mé slovo, nezakusí smrt navěky! Jsi ty snad větší než náš otec Abrahám? On umřel, stejně i proroci umřeli. Co ze sebe děláš?“ Ježíš odpověděl: „Kdybych oslavoval sám sebe, moje slova by nic neznamenal. Je to můj Otec, který mě oslavuje, o kterém vy říkáte: `Je to náš Bůh!' Vy jste ho nepoznali, já však ho znám; a kdybych řekl, že ho neznám, byl bych lhář stejně jako vy. Ale znám ho a zachovávám jeho slovo. Váš otec Abrahám zajásal, že uvidí můj den. Uviděl ho a zaradoval se.“ Židé mu namítli: „Není ti ještě ani padesát let

a viděl jsi Abraháma!“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Dříve než byl Abrahám, já jsem.“ Tu popadli kameny, aby po něm hodili. Ježíš se však skryl a vyšel z chrámu.

Komentář: Gn 17,3-9

Změna jména, nová existence, byla darem i v mém křtu. Denně obnovovanou vírou patřím i já k Abrahámovým potomkům!

PÁTEK

Jer 20,10-13

Slyšel jsem nepřátelské umlouvání mnohých: „Hrůza ze všech stran! Udejte ho! Udáme ho!“ I ti, kteří se mnou žili v přátelství, číhají na můj pád: „Snad se dá svést a zmocníme se ho a pomstíme se na něm!“ Ale Hospodin je se mnou jako silný bojovník; proto ti, kteří mě stíhají, padnou a nic nesvedou. Velmi budou zahanbeni, neboť ničeho nedosáhnou; bude to věčná hanba, nezapomene se na ni. Hospodine zástupů, který zkoušíš spravedlivého, který vidíš ledví i srdce, kéž uzřím tvou pomstu nad nimi, neboť tobě jsem svěřil svou při. Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, že vysvobodil život ubohého z ruky zlosynů!

Jan 10,31-42

Židé brali kameny, aby Ježíše kamenovali. Ježíš jim na to řekl: „Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od Otce. Pro který z nich mě chcete kamenovat?“ Židé mu odpověděli: „Pro dobrý skutek tě nechceme kamenovat, ale pro rouhání: ty jsi jen člověk, a děláš ze sebe Boha.“ Na to jim Ježíš řekl: „Ve vašem Zákoně je přece psáno: `Já jsem řekl: Jste bohové.' Jestliže nazval bohy ty, kterým se dostalo Božího slova – a Písmo nemůže být zrušeno – můžete vy říkat o tom, kterého Otec posvětil a poslal na svět, že se rouhá, protože jsem řekl: `Jsem Syn Boží'? Nekonám-li skutky svého Otce, nevěřte mi. Jestliže však je konám a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste poznali a (konečně) pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci.“ Znovu by se ho byli rádi zmocnili, ale on jim unikl. Zase odešel za Jordán na to místo, kde dříve křtíval Jan, a tam zůstal. Přišlo k němu mnoho lidí. Říkali: „Jan sice neudělal žádné znamení, ale všechno, co Jan řekl o něm, bylo pravda.“ A mnoho jich tam v něho uvěřilo.

Komentář: Jer 20,10-13

Když i přátelé číhají na můj pád, bude můj vztah k Hospodinu nejtěsnější. Kéž si to uvědomím a nepropadám v těžkých chvílích zoufalství!

SOBOTA

Ez 37,21-28

Tak praví Pán, Hospodin: „Hle, vezmu izraelské syny z národů, ke kterým šli, a shromáždím je ze všech stran a přivedu je do jejich vlasti. Udělám z nich jeden národ na zemi, na izraelských horách; všichni budou mít jednoho krále, nebudou již dvěma národy, nebudou již rozděleni na dvě království. Už se neposkrvňují svými modlami a bůžky, všemi svými hanebnostmi; a až je vysvobodím ze všech jejich nevěrností, kterými se prohřešili, očistím je a budou mým lidem a já budu jejich Bohem. Můj služebník David jim všem bude králem a jediným pastýřem; budou následovat má nařízení, mé zákony budou zachovávat a plnit. Budou bydlet v zemi, kterou jsem dal svému služebníkovi Jakubovi, kterou obývali jejich otcové. Budou na ní bydlet oni i jejich synové, i synové jejich synů navždy; David, můj služebník, bude navěky jejich vladařem. Uzavřu s nimi smlouvu pokoje: bude to věčná smlouva: požehnám je a rozmnožím, navěky zbuduji svou svatyni u nich. Můj příbytek bude mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. Tak poznají národy, že já jsem Hospodin, který posvěcuje Izraele, když má svatyně bude navěky mezi nimi.“

Jan 11,45-56

Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo. Někteří z nich však odešli k farizeům a pověděli jim, co Ježíš vykonal. Velekněží a farizeové svolali proto veleradu a radili se: „Co máme dělat? Vždyť ten člověk koná mnoho znamení! Necháme-li ho tak, všichni v něho uvěří, a pak přijdou Římané a vezmou nám (svaté) místo i národ.“ Jeden z nich, Kaifáš, který byl v tom roce veleknězem, jim řekl: „Vy vůbec nic nevíte ani nemyslíte na to, že je pro vás lépe, když jeden člověk umře za lid, než aby zahynul celý národ.“ To neřekl ze sebe, ale jako velekněz toho roku prorokoval, že Ježíš musí umřít za národ – a nejen za národ, ale i proto, aby rozptýlené Boží děti shromáždil vjedno. Od toho dne se rozhodli, že ho zabijí. Proto Ježíš už mezi židy veřejně nevystupoval, ale odešel odtamtud do kraje blízko pouště, do města zvaného Efraim, a tam pobýval s učedníky. Byly blízko židovské velikonoce a mnozí z toho kraje putovali před svátky vzhůru do Jeruzaléma, aby se posvětili. Hledali Ježíše, a jak stáli v chrámovém nádvoří, říkali si mezi sebou: „Co myslíte? Nepřijde na svátky?“ Velekněží a farizeové vydali nařízení, že kdo se doví, kde on je, má to oznámit, aby se ho mohli zmocnit.

Komentář: Ez 37,21-28

Mnohé modly a bůžci jsou i dnes na překážku sjednocení. Sjednocení člověka s Bohem, ale i na překážku sjednocení v církvi! Dokážu rozlišit a odložit nepodstatné? Je ve mně touha být Jeho lidem?